

Plats och tid	Lilla Bommens konferenslokaler, salen Viking Klockan 12.30 – 14.30
Beslutande	Susanne Rappmann, biskop (ordförande), ej § 7 Karin Burstrand, ordförande § 7 Barbro Hjort Björn Andersson Helene Andersson, fr.o.m. § 5 Sten Janson Bertil Josefson, § 7 Bo Hanson, t.o.m. § 5
Närvarande icke beslutande ledamot	Bertil Josefson
Närvarande icke tjänstgörande ersättare	Tomas Philipson Anders Hagsgård Kai Bengtsson Bo Hanson, fr.o.m. § 5
Övriga deltagande	Therese Kogler Bennsten, stiftsjurist Marie Nordqvist, stiftsjurist Torgny Lindén, pressekreterare, §§ 5 – 7 Therese Warberg, rekryterare, §§ 8 och 9 Cecilia Nyholm, stiftsadjunkt, § 10 Jenny Rogestedt, stiftsadjunkt, §§ 5 och 6 Amanda Cardmarker, §§ 5 och 6 Jonas Edsberger, §§ 5 och 6 Jacqueline Daneberg, §§ 5 och 6 Mikael Holmquist Alsholm, §§ 5 och 6 Ola Eriksson, §§ 5 och 6 Ulf Sjögren, stiftsprost, §§ 5 och 6 Rune Imberg, § 7 Torbjörn Johansson, § 7
Utses att justera	Barbro Hjort

Ordf.sign. 	Just.sign. 	Just.sign.	Utdragsbestyrkande
---	---	------------	--------------------

Underskrifter

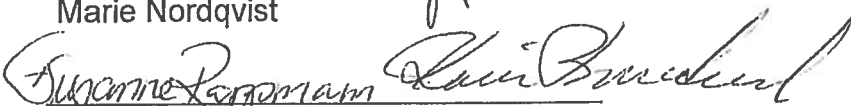
Sekreterare



Marie Nordqvist

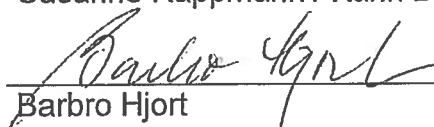
Paragrafer 1 – 11

Ordförande



Susanne Rappmann / Karin Burstrand

Justerande



Barbro Hjort

Ordf.sign.	Just.sign.	Just.sign.	Utdragsbestyrkande
			

§ 7**Tillsynsärende****S 2018-0547**

Biskop Susanne Rappmann deltog inte i överläggningarna eller i beslutet och var heller inte närvarande i lokalen. Hon lämnade lokalen innan Rune Imberg anlände.

Rune Imberg närvarade vid domkapitlets sammanträde och redogjorde för sin inställning i ärendet. Med fanns även hans kollega Torbjörn Johansson som stödperson. Rune Imberg lämnade in två handlingar till domkapitlet. Rune Imberg och Torbjörn Johansson lämnade därefter sammanträdeslokalen.

Therese Kogler Bennsten och Marie Nordqvist föredrog ärendet.

Domkapitlet beslutade

att _____ fatta beslut i enlighet med bilaga 1 till protokollet.

Ordf.sign.	Just.sign.	Just.sign.	Utdragsbestyrkande
			

BESLUT
2019-01-17

Bilaga 1
S 2018-0547

PART

Rune Imberg
Septembervägen 9
519 30 Horred

SAKEN

Tillsyn mot präst, prövning enligt 31 kap. 12 § kyrkoordningen

DOMKAPITLET S BESLUT

Domkapitlet beslutar att förklara Rune Imberg obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst som präst. Beslutet gäller omedelbart.

BAKGRUND

Inledande av tillsynsärende

Med anledning av en inkommen skrivelse från prästen Rune Imberg har domkapitlet inlett ett tillsynsärende mot honom i enlighet med 31 kap. 12 § kyrkoordningen.

Rune Imbergs skrivelse m.m.

Rune Imberg har i sin skrivelse, vid muntligt utredningssamtal samt i kompletterande yttrande redogjort för i huvudsak följande.

Med sin skrivelse vill han tillkännage att han, i och med sin uppfattning i ämbetsfrågan, har svårt för att bejaka ordningen att en biskop är kvinna. Processen med att arbeta fram skrivelsen tog flera månader för honom. Efter att noggrant ha tänkt igenom skrivelsens innehåll kände han sig andligen tvingad att till sist skicka iväg den, trots att han insåg att den kunde få drastiska konsekvenser för hans relation till Svenska kyrkan.

Vad avser hans ämbetssyn anser han att Svenska kyrkan länge har visat ett ointresse och en nonchalans för de präster som står fast vid de gamla uppfattningarna. Det är stiftets och biskopens ansvar att se till alla präster. Stiftet och biskopen har till och med ett särskilt ansvar för sina minoriteter. Han prästvigdes 1988 och 1942-års kyrkohandbok användes vid vinningen. Han är medveten om att samvetsklausulen inte är tillämplig på honom, men hans ämbetssyn var ändå accepterad när han vigdes. Han har efter bästa förmåga strävat efter att hålla fast vid både Svenska kyrkans goda teologiska arv och vinningslöftena och han anser inte att han har brutit mot sina vinningslöften. Det är Svenska kyrkan som inte har hållit fast vid sina löften och förpliktelser, varken mot sina medlemmar och kyrkfolket eller mot prästerna. Han har aldrig kunnat uppfatta det som en biblisk ordning att prästviga, respektive biskopsviga, kvinnor. Det är Svenska kyrkans utveckling, och att kvinnor har kommit att kunna vigas till biskopar, som har lett till att det har blivit ett problem att ha de åsikter som han, och många med honom, har. Han har alltid erkänt att detta är ett problem, men det är alltså inte enbart hans problem. Han anser att det är en fråga för nationell nivå eller för stiftet att säga att de präster som inte godtar ordningen med biskopar som är kvinnor ska träda åt sidan. Svenska kyrkan kunde ha konstaterat att nu har kyrkan gått vidare och gjort en förändring, vilken innebär problem för vissa präster. Istället för att hoppas att dessa präster skulle hoppa av eller dö ut borde kyrkan ha sett till att lösa problemet för dem. Svenska kyrkan borde

DOMKAPITLET

ha insett att man hade ett pastoralt ansvar även för dem, såväl präster som lekmän, som företräder den gamla ämbetssynen. Om Svenska kyrkan utvecklas och fattar beslut som innebär att präster som står fast vid den gamla uppfattningen får problem, vilket står då högst, lydnaden mot tron och bekännelsen eller lydnaden mot kyrkoordningen?

Han har nu kommit till ett läge där han tvingas bryta med organisationen Svenska kyrkan, nationellt och på stiftsplanet. Detta innebär inte att han avser att avsäga sig prästämbetet, utan han har för avsikt att följa de löften han avgett, men han följer de direktiv han får från Missionsprovinsen. Han anser att han primärt, på det andliga planet och beträffande sin andliga tjänsteutövning, står under tillsyn av biskopen i Missionsprovinsen, och inte under domkapitlet och biskopen i Göteborgs stift. Han känner sig mer hemmastadd inom Missionsprovinsen än inom Svenska kyrkan. Biskop Susanne Rappmann är visserligen formellt vald till biskop i enlighet med kyrkoordningen, så rent faktiskt är hon biskop, men hon kan aldrig bli andlig ledare och biskop för honom eftersom han har den klassiska ämbetssynen. Det är dock uppenbart att Susanne Rappmann är stiftets chef och skulle hon kalla honom till samtal har han ingen anledning att inte infinna sig, även om han inte i någon väsentlig mening kan se henne som sin biskop. Han ser kyrkans utnämning av Susanne Rappmann som en slags andlig olydnad mot Guds ord. För hans del är lydnad mot Guds ord och vilja inte bara något fundamentalt utan helt avgörande för hans agerande. Det finns alltså flera perspektiv. Å ena sidan aktualiseras löftesbrott gentemot biskopen, vilket han aldrig har förnekat. Å andra sidan, om man talar om löftesbrott, vem kan göra det största löftesbrottet, den anställde eller chefen? Svenska kyrkan har inte tagit sitt ansvar, man kunde till exempel ha gett avgångsvederlag till de präster som inte följt med i Svenska kyrkans utveckling. Han själv är dock inte intresserad av att bli "utköpt" utan han anser att det vore hedervärt av Svenska kyrkan att meddela honom att han inte kan stanna kvar inom Svenska kyrkan. Han prästvigdes med stor bävan, men han kände att Gud kallade honom. Så länge han inte är totalt övertygad om att det är fel att vara kvar som präst i en luthersk kyrka så kommer han att stanna kvar och stå fast vid sina löften. Gud har inte kallat honom att lämna Svenska kyrkan. Han har hållit fast vid sin kallelse, men han erkänner att det finns en konflikt. Det är Svenska kyrkan som får lösa honom från hans kallelse och Svenska kyrkan har inte upphävt hans kallelse eller sagt att han inte kan vara präst.

Därutöver har Rune Imberg i sin skrivelse och under utredningen framfört synpunkter på 2017-års kyrkohandbok.



Sammanställning av vad domkapitlet prövar

Rune Imberg är präst och lektor vid Församlingsfakulteten i Göteborg. Rune Imberg prästvigdes 1988 för Göteborgs stift.

Rune Imberg har i en skrivelse, daterad den 11 april 2018 och ställd till domkapitlet i Göteborgs stift, samt vid utredningssamtal uttryckt i huvudsak följande. Han har svårt för att godta att en kvinna är biskop. Susanne Rappmann är visserligen formellt vald till biskop i enlighet med kyrkoordningen, men hon kan aldrig bli andlig ledare och biskop för honom eftersom han har den klassiska ämbetssynen. Han ser kyrkans utnämning av henne som en slags andlig olydnad mot Guds ord. Han anser sig tvingad att bryta med organisationen Svenska kyrkan, både nationellt och på stiftsplanet. Han anser att han primärt, på det andliga planet och beträffande sin andliga tjänsteutövning, står under tillsyn av Missionsprovinsen, och inte under domkapitlet och biskopen i Göteborgs stift. Han erkänner Missionsprovinsbiskopen som sin förman och biskop.

Genom vad Rune Imberg gett uttryck för har han brutit de löften som han har givit vid sin vigning.

Rune Imbergs inställning till sammanställningen

Rune Imberg har yttrat sig skriftligen över sammanställningen och redogjort för i huvudsak följande.

Rent principiellt kan han förstå att han kan bedömas ha brutit de löften som han avgav vid sin prästvigning då hans skrivelse till domkapitlet förefaller komma i konflikt med de prästlöften han en gång avlagt. Problemet är dock inte att han svikit sina prästlöften eller i allmänhet handlat klandervärd, vilket man skulle kunna tro av skrivelsen. Problemet är istället att han i själva verket "stått kvar på sin post", alltså hållit fast vid den tolkning av ämbetsfrågan som både han och hans prästvigningsbiskop hade vid vigningstillfället. Enligt Svenska kyrkans eget då gällande regelverk var denna uppfattning både legitim och hedervärd. Svenska kyrkan har alltså med tiden ändrat betingelserna för honom och de präster, tillhöriga en kyrklig minoritet, som hållit fast vid sin och Svenska kyrkans ursprungliga uppfattning. Vidare har kyrkfolket, den stora grupp lekmän som inte bejaktar ämbetsreformen, i praktiken lämnats utan andlig vård och tillsyn från domkapitel och biskop. Han är en bland ett antal präster som på olika sätt betjänar dessa kristna.

Domkapitlets sammanträde den 17 januari 2019

Rune Imberg har vid domkapitlets sammanträde framlagt sin syn på ärendet. I huvudsak framkom att han vidhåller sin tidigare inställning i ärendet. På sammanträdet lämnade han in två handlingar till domkapitlet.

SKÄL FÖR DOMKAPITLET'S BESLUT

Utgångspunkter för bedömningen

Enligt 31 kap. 12 § kyrkoordningen får domkapitlet förklara en präst obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst, besluta om provotid för fortsatt behörighet eller tilldela prästen skriftlig erinran, om prästen; 1. har brutit de löften som han eller hon har givit vid vigningen, 2. har brutit sin tystnadsplikt i fråga om sådant han eller hon har fått veta under bikt eller enskild själavård, 3. på grund av sjukdom eller av annan liknande anledning har förlorat förmågan att rätt utöva vigningstjänsten, eller 4. genom brottslig gärning, på grund av sitt levnadssätt eller på annat sätt i avsevärd mån har skadat det anseende en präst bör ha.

En prövning av frågan om obehörighet, eller någon av de andra åtgärder som ovan nämnts, sker i två steg. Först prövas om olämplighet föreligger enligt någon av de angivna punkterna. Därefter avgörs om den konstaterade olämpligheten ska leda till ett beslut om någon sådan åtgärd som anges i bestämmelsen.

Missionsprovinsen gör anspråk på att vara ett icke-territoriellt stift med egen biskop. Icke-territoriella stift erkänns inte inom Svenska kyrkan (se bl.a. ÖN 2005/50).

Domkapitlets bedömning

De synpunkter som Rune Imberg under utredningen framfört om 2017-års kyrkohandbok har domkapitlet valt att inte pröva i aktuellt ärende. Domkapitlet vill dock i sammanhanget betona att 2017-års kyrkohandbok ska användas.

Det domkapitlet har att ta ställning till är om Rune Imberg, som prästvigdes 1988 och då avlade prästlöftena i 1942-års kyrkohandbok, genom vad han här gett uttryck för om biskop Susanne Rappmann och domkapitlet, har brutit mot de vigningslöften han avgett vid sin prästvigning. Främst prövas om Rune Imberg har brutit mot löftet att *"troget efterleva kyrkans lag och ordning, bevisa edra förmän skyldig lydnad och*

villigt efterkomma vad eder varder ålagt". Detta löfte från 1942-års kyrkohandbok får närmast anses motsvara löftet i 1986-års kyrkohandbok om att *"följa vår kyrkas ordning"*. Av praxis och förarbeten framgår att med de av 1987-års kyrkomöte antagna vigningshandlingarna avsåg kyrkomötet inte att göra någon ändring i sak av prästlöftena i förhållande till tidigare ordning (se ÖN 2005/50 samt CsSkr 1987:4, KE 8).

Biskopsmötet har bl.a. uttalat följande om löftet *"följa vår kyrkas ordning"*. Lojaliteten avser Svenska kyrkan och hennes ordning. Ytterst gäller den Kristus. Solidariteten kommer till uttryck i prästens och diakonens förhållande till stift, församlingar och medarbetare av olika kategorier. De ansvarar inför biskop och domkapitel för hur de förvaltar sina uppdrag och ska vara lojala mot sina närmaste ledare och arbetsledare. Lojaliteten och solidariteten hör nära samman men innebär inte ett krav på uniformitet. Kyrkans vigda tjänare måste i allt söka kyrkans enhet och värna kyrkans tro, bekännelse och lära (se Kallad till diakon och präst i Svenska kyrkan, Biskopsmötet 2014, s. 47f.).

Domkapitlet kan konstatera att Rune Imberg genomgående under ärendets utredning, både muntligen och skriftligen, har vidhållit innehållet i sin skrivelse ställd till domkapitlet. Därutöver har han även utvecklat och förtydligat sin hållning. Härigenom finner domkapitlet att följande är klarlagt. Rune Imberg anser sig inte stå under tillsyn av domkapitlet och biskopen i Göteborgs stift vad beträffar sin andliga tjänsteutövning, utan han anser sig stå under tillsyn av biskopen i Missionsprovinsen och han ser denne som sin förman och biskop. Rune Imberg ser inte i väsentlig mening Susanne Rappmann som sin biskop även om hon formellt är vald till biskop och han ser kyrkans biskopsutnämning av henne som en andlig olydnad mot Guds ord. Rune Imberg förnekar inte att löftesbrott kan aktualiseras gentemot biskop Susanne Rappmann.

Det är viktigt att det inom kyrkan råder en öppen och fri debatt och att man inom ramen för en sådan debatt får uttrycka kritik. När det gäller dem som vigts till präster, diakoner och biskopar ställs samtidigt höga krav på lojalitet till det gemensamma. Det måste därför finnas vissa gränser för vad som är möjligt för en innehavare av kyrkans vigningstjänst att uttrycka offentligt (jfr ÖN 2018/16).

I och med att Rune Imberg inte erkänner biskop Susanne Rappmann och domkapitlet undanröjer han förutsättningarna för tillsyn av den vigningstjänst han innehar i Svenska kyrkan. Han visar genom detta en stor brist på lojalitet mot Svenska kyrkans nu gällande ordning, framförallt gentemot biskop Susanne Rappmann, men även gentemot domkapitlet. Oavsett om Rune Imbergs synpunkter framförts offentligt eller

inte finner domkapitlet att det härigenom får anses vara omöjligt för honom att vara kvar som präst i Svenska kyrkan.

Sammantaget finner därför domkapitlet att det är klarlagt att Rune Imberg har brutit mot prästlöftet om att följa kyrkans ordning. Härigenom föreligger olämplighet enligt 31 kap. 12 § p.1 kyrkoordningen. Vad som har framförts av Rune Imberg om Svenska kyrkans bemötande av de präster som företräder den gamla ämbetssynen föranleder ingen annan bedömning.

Domkapitlet prövar därefter vilken åtgärd som ska bli aktuell.

Den stora brist på lojalitet som Rune Imberg uttryckt mot framförallt biskop Susanne Rappmann är högst graverande. Det har heller inte framkommit annat än att Rune Imberg kommer att stå fast vid sin uppfattning om hur han ser på biskop Susanne Rappmann och domkapitlet. Mot denna bakgrund kan någon annan åtgärd än en obehörighetsförklaring inte bli aktuell.



Karin Burstrand
ordförande



Therese Kogler Bennsten
föredragande



Marie Nordqvist
föredragande

I avgörandet har deltagit: Karin Burstrand, Barbro Hjort, Helene Andersson, Björn Andersson, Sten Janson, Bertil Josefson.

Närvarande vid den slutliga handläggningen utan att delta i beslutet: Kai Bengtsson, Tomas Philipson, Bo Hanson, Anders Hagsgård.

OM ÖVERKLAGAN

Detta beslut får överklagas av Rune Imberg hos Svenska kyrkans överklagandekommitté. Överklagandet ska göras skriftligt och inges till Domkapitlet i Göteborgs stift, Box 119 37, 404 39 Göteborg. Överklagandet ska ha inkommit till domkapitlet senast tre veckor efter det att klaganden fick del av beslutet. I den egenhändigt underskrivna skrivelsen ska klaganden ange vilket beslut som överklagas och den ändring i domkapitlets beslut som begärs.

ABD

AK

Brev till Göteborgs DK

Inkom till
Göteborgs stift

Den 2018 -04- 13

Horred den 11 april 2018

Till Domkapitlet i Göteborgs stift

D.nr (S 2018-0257: 1-2)
S 2018-0547

Både profet och präst, alla handlar de lögnaktigt. De tar det lätt med att hela mitt folks skada och säger: "Allt står väl till, allt står väl till". Men allt står inte väl till. (Jer. 6:13-14, jfr 8:11)

Under den gångna hösten kom min hustru och jag i vår bibelläsning att läsa profeten Jeremias bok. Det var en skakande läsning i sig. Den förstärktes ännu mer av det som skedde i vår kristna omvärld – å ena sidan firades reformationens jubileumsår, å andra sidan fortsatte förfallet i Svenska kyrkan.

Uppenbarligen reflekterade även Luther för 500 år sedan över Jeremia. I tes 92 säger han:

Bort därför med alla de profeter, som säger till kristenfolket "frid, frid", fast det inte finns någon frid.

Här anspelar Luther bland annat på Jer 16:5: "Ty jag har tagit bort min frid ifrån detta folk, säger HERREN, och även min nåd och barmhärtighet."

För min del har jag med åren kommit att känna en allt större distans gentemot den utveckling som skett inom Svenska kyrkan. Detta främlingskap är uppenbarligen ömsesidigt, eftersom Svenska kyrkan nationellt, i alla stift och därtill i de allra flesta pastorat och församlingar, väljer att distansera sig från det kyrkfolk och de präster som, likt mig, vill hålla fast vid kyrkans klassiska tro och lära.

Den 17 januari 1988 vigdes jag – under stor bävan och samtidigt med tacksamhet till Gud för hans stora nåd mot mig – till präst i Svenska kyrkan. Prästvigningen förrättades av biskop Bertil E. Gärtner, en av de sista biskoparna i Svenska kyrkan med teologisk integritet och en man som många människor minns med tacksamhet och uppskattning. Prästvigningen förrättades i Göteborgs domkyrka, en kyrka som under sina drygt 200 år har samlat fler människor till gudstjänst än nästan någon annan kyrkobyggnad i riket. Som mina assistenter fungerade dels min far, Josef Imberg (prästvigd av biskop Yngve Brilioth i Växjö domkyrka, 6 jan. 1942), dels min svärfar Ingvar Hermansson (prästvigd av biskop Bo Giertz i Göteborgs domkyrka, 28 dec. 1964). Min prästvigningsbiskop var själv prästvigd i Lunds domkyrka för Göteborgs stift av Edvard Rodhe för 70 år sedan, 12 dec. 1948.

Prästvigningen i Göteborgs domkyrka i jan. 1988 var en av de sista prästvigningar då 1942 års kyrkohandbok användes. Biskop Gärtner valde medvetet att använda HB 1942 och inte den nya handboken (1986/87), bland annat eftersom han menade att prästvigningslöftena var bättre formulerade i den gamla handboken. När jag rannsakar mig själv inför de prästvigningslöften jag avlagt – vilket alla seriösa präster regelbundet har anledning att göra – är det alltså i första hand 1942 års formuleringar som är relevanta i mitt fall.

När jag prästvigdes var jag fullt medveten om situationen i Svenska kyrkan. Å ena sidan hade Svenska kyrkan 1958 – efter inte särskilt subtila påtryckningar från statsmakter och medier – beslutat att viga kvinnor till präster; de första faktiska prästvigningarna skedde i april 1960. Å andra sidan fanns det tusentals kristna i Svenska kyrkan, däri inberäknat en stor andel av prästerskapet, som av samvetsskäl inte kunde bejaka denna reform utan såg den som obiblisk. Ifrågasättandet av denna ämbetsreform har levt vidare i följande generationer, vilket även gällde mig när jag blev teologiskt medveten. Jag har själv aldrig kunnat uppfatta det som en biblisk ordning att prästviga (resp. biskopsviga) kvinnor.

2018-04-25, Delegationsbeslut
Inkommen skrivelse förmedlar
i nuläget ingen åtgärd.
Ärendet avslutas. / H. Susanne
Rappan

Kyrkan deklarerade dock under högtidliga former, från 1958 och långt fram i tiden, att vår uppfattning var teologiskt "hedervärd" och att manliga teologer som företrädde den klassiska linjen med gott samvete kunde förbereda sig för prästtjänst och, om de i övrigt befanns lämpliga, kunde bli prästvigda. Även om staten avskaffade "samvetsklausulen" i början på 1980-talet, var en offentlig kritik mot ämbetsreformen enligt Svenska kyrkans egna ordningar inget prästvigningshinder 1988. Jag kunde därför prästvigas med gott samvete och med en uppriktig önskan om att tjäna Gud och mina medmänniskor. Dessutom var jag, liksom många med mig, medveten om att min prästvigningsbiskop, mina assistenter och jag själv företrädde flera av de fromhetstraditioner som burit upp och berikat Svenska kyrkan.

Nu är både biskop Gärtner och min far döda sedan länge och min svärfar gammal och skröplig, men vi är fortsatt många, präster och lekmän, som fortfarande håller fast vid detta teologiska arv. I dagens samhälle uppfattas detta ofta som en föråldrad synpunkt, men ur ett bibliskt och kyrkohistoriskt perspektiv är den inte ovidkommande. Gamla Testamentet lyfter upprepade gånger fram hur tro och traditioner ska föras vidare till nya generationer (t. ex. 2 Mos 12, 5 Mos 6). Det är just denna uthållighet som bevarat judisk tro och identitet under tusentals år, trots angrepp och förföljelser. I Nya Testamentet accentueras dessa perspektiv ytterligare, bland annat i pastoralbreven, där apostlarnas lärjungar uppmanas att hålla fast vid arvet som ska traderas vidare, intakt genom generationerna. Det handlar med andra ord om att bevara kyrkans *apostolicitet* och *katolicitet*, där vigningen ingår som ett viktigt element:

Detta uppdrag att förmana anförtror jag nu åt dig, mitt barn Timoteus, i enlighet med de profetord som en gång uttalades över dig. I kraft av dem ska du kämpa den goda kampen, i tro och med rent samvete. (1 Tim 1:18-19)

Fortsätt att högläsa ur Skriften och att förmana och undervisa tills jag kommer. Försumma inte nådegåvan i dig, den som du fick genom profetord, när de äldste lade händerna på dig. (1 Tim 4:13-14)

... håll fast vid det du har lärt dig och blivit övertygad om. Du vet av vilka du har lärt det, och du känner från barndomen de heliga Skrifterna som kan göra dig vis så att du blir frälst genom tron på Kristus Jesus. Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, tillrättavisning, upprättelse och fostran i rättfärdighet, så att gudsmänniskan blir fullt färdig, väl rustad för varje god gärning. Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud och Kristus Jesus som ska döma levande och döda, inför hans uppenbarelse och hans rike: predika ordet, träd fram i tid och otid, tillrättavisa, varna och förmana med allt tålmod och all undervisning. Det ska komma en tid då människor inte längre står ut med den sunda läran utan samlar åt sig mängder av lärare efter sina egna begär, så som det kliar i deras öron att få höra. De vägrar att lyssna till sanningen och vänder sig till myter. Men var du sund och förnuftig på alla sätt. Bär ditt lidande, utför en evangelists gärning och fullgör din tjänst. (2 Tim 3:14 – 4:5)

Jag har alltså strävat, efter bästa förmåga, att hålla fast vid både Svenska kyrkans goda teologiska arv och det fjärde prästlöftet: *Viljen I ock troget efterleva kyrkans lag och ordning, bevisa edra förmän skyldig lydnad och villigt efterkomma vad eder varder ålagt?*

Nu är problemet snarast det motsatta: Det är Svenska kyrkan som inte hållit fast vid sina löften och förpliktelser, varken mot sina medlemmar och kyrkfolket eller mot oss präster.

I oktober 1993 införde biskoparna det s k vigningsstoppet, vilket innebär att präster med min uppfattning i ämbetsfrågan inte längre skulle kunna prästvigas, åtminstone inte med bevarad integritet. Att låta prästviga sig om man slirar på sanningen eller tummar på sin övertygelse är aldrig att rekommendera, allra minst i en andligt så slitsam tjänst som prästens. Från hösten 1993 har biskoparnas och kyrkoledningens budskap till mig och alla andra präster som står fast vid kyrkans klassiska uppfattning i ämbetsfrågan varit: *Kom ihåg att du tillhör ett*

utdöende släkte, ibland även med undertonen: *Ju snabbare ni försvinner eller dör ut, desto bättre*. I detta budskap kan man inte känna igen den Gode Herdens röst.

I samband med "skilsmässan" mellan kyrka och stat, som inträffade 1 januari 2000, antog Svenska kyrkan som ersättning för 1993 års Kyrkolag den nu gällande *Kyrkoordningen*. Enligt KO 2000 ska alla präster som söker kyrkoherdetjänster eller längre vikariat som kyrkoherdar (indirekt) intyga att de bejakar ämbetsreformen från 1958. Personligen har jag inte övervägt att bli kyrkoherde, men ändå drabbar denna paragraf även mig. Dess outtalade budskap är: *Kom ihåg att från och med 1 januari 2000 tillhör präster med din övertygelse prästernas B-lag*. Till A-laget hör per automatik alla kvinnliga präster, alla manliga präster som bejakar ämbetsreformen samt alla manliga präster som vikt ner sig, kapitulerat eller går emot sitt samvete. Effekterna av att införa ett A-lag och ett B-lag bland prästerna märks sedan länge; många av de problem som drabbat församlingar på senare år beror på att kompetenta "B-präster" inte kommit ifråga till högre tjänster. Därmed har många från A-laget befordrats över sin kompetens – eller sedan de sålt ut sitt samvete.

Svenska kyrkans utförslöpa har sedan dess, tyvärr, fortsatt i oförminskad fart. Regering och riksdag beslöt 2009 att anta förändringar i äktenskapslagstiftningen vilket innebar att äktenskapen gjordes "könsneutrala". Majoriteten av Svenska kyrkans biskopar önskade vårvintern 2009 att Svenska kyrkan skulle avsäga sig sin vigselrätt, men kyrkomötet körde över dem och beslöt i oktober samma år att behålla termen "äktenskap" även vid samkönade "vigslar". I anslutning till detta ändrades vigselritualet och formuleringarna blev "könsneutrala", något som kräver teologisk fingerfärdighet med tanke på Bibelns grundläggande äktenskapstexter (1 Mos 2, Matt 19, Ef 5). I detta läge valde jag att avsäga mig min vigselrätt, vilket Göteborgs domkapitel försökte sabotera genom att mot min vilja ansöka hos Kammarkollegiet om vigselrätt å mina vägnar. Till slut återkallade Kammarkollegiet min vigselrätt sedan jag anhållit om detta. Vissa präster har erhållit reprimander från sina domkapitel för liknande ställningstaganden. Detta har inte drabbat mig, däremot bekräftar processen i sig att jag numera inte ens tillhör prästernas B-lag utan snarare C-laget.

Att bli behandlad på detta sätt är inte särskilt upplyftande. Samtidigt måste man konstatera att av alla lidanden som kan drabba kristna, torde detta vara ett av de ringaste. Om det bara skulle ha handlat om detta agerande mot oss, hade det främst kunnat tolkas som beklaglig personalvård och uselt andligt ledarskap. Men problemet är värre än så.

I nuläget befinner sig Svenska kyrkan i ett totalt teologiskt förfall. Varje månad och ibland varje vecka påminns man om detta. Nyligen har t.ex. domprosten i Västerås, som verkar tro att hon befinner sig i en teologisk mittfära, resonerat kring vår Frälsares person i termer som man i fornkyrkan hade kallat för gnostiska. Egentligen borde hennes yttrande ha blivit ett tillsynsärende för domkapitlet i Västerås; att detta inte skett och att hon inte ens inser hur heretiskt hennes yttrande är, gör katastrofen ännu värre. Återigen bekräftas biskop Nygrens kommentar vid Kyrkomötet 1958, att Svenska kyrkan i och med beslutet om kvinnliga präster börjat röra sig i riktning mot "gnosticismens och 'svärmarnas' inriktning".

Vår bibelläsning hemmavid fortsatte med profeten Hesekiel, en bok som på sitt sätt är lika skrämmande som Jeremia. I avslutningen av Jeremias bok faller Jerusalem. I Hesekiels bok återfinns denna händelse tidigt, men ur ett annat perspektiv. I kap. 8 skildras hur avguderi praktiserar i templet, i kap. 9 avkunnas domen över avgudadyrkarna (samtidigt som Gud sätter ett skyddande tecken, ett kors, på de män som *suckar och jämrar sig över alla de vidrigheter som bedrivs därinne*, v. 4), i kap. 10 lämnar Herrens härlighet templet och i kap. 11 kulminerar denna fruktansvärda utveckling: Herrens härlighet lämnar Jerusalem.

Till sund evangelisk-luthersk teologi hör att bedriva kyrkokritik, att ”pröva andarna”: att pröva allt, behålla det goda och hålla sig borta från allt som ont (1 Tess 5:21-22). Vi är många som känner att vi nu har nått till vägs ände – inte i relation till Svenska kyrkan i sig men väl till *organisationen Svenska kyrkan*: nationellt, stiftsmässigt, ofta även på församlingsmässigt.

För egen del har jag nu nått denna punkt. Utifrån Bibelns klara framställning, som Paulus beskriver som ett ”Herrens bud” (1 Kor 14:37), att kvinnor inte är kallade till kyrkans predikoämbete (som våra bekännelseskriterier benämner det), kan jag inte ha en fungerade relation till den biskop som nu tillträtt. Att Susanne Rappmann blev stiftschef för Göteborgs stift den 1 mars är odiskutabelt, däremot kan hon aldrig bli andlig ledare och biskop för oss präster som företräder den klassiska ämbetssynen.

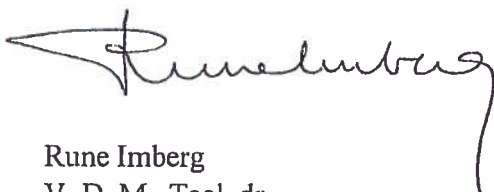
Det är en historiens ironi att det bland annat är på grund av biskopsfrågan som jag tvingas distansera mig från Göteborgs stift och dess domkapitel: I min doktorsavhandling (*In Quest of Authority*, 1987) skildrar jag i avslutningskapitlet, ”The parting of friends”, hur John Henry Newman på grund av en konflikt med sin biskop lämnade sitt prästämbete och sedan såg sig nödsakad att lämna den anglikanska kyrkan och bli romersk katolik. Själv drar jag dock helt andra ecklesiologiska slutsatser än Newman.

Jag kan inte i någon väsentlig mening se Rappmann som *min biskop*. Jag kan inte heller tänka mig att fira gudstjänst med *2018 års Handbok* vilket från och med Pingstdagen i år blir obligatoriskt för alla präster. Den förra handboken, HB 1986, hade vissa brister, men den nya, som tillkommit efter en lång och plågsam process, är en liturgihistorisk katastrof. Att HB 2018 både textnässigt och musikaliskt är jämmerlig är inte det värsta, utan att den innehåller en så diffus och ofta usel teologi att det för mig som präst är omöjligt att använda den. Som kyrkohistoriker kommer jag att ha den stående i min bokhylla, som präst kan jag aldrig tänka mig att svika min församling genom att ha den liggande på altaret och följa den.

Med andra ord: Jag drar helt andra slutsatser än Newman. Eftersom jag vill stå fast vid den gamla grunden, vid Svenska kyrkans evangelisk-lutherska tro och teologi, tvingas jag nu att bryta med organisationen Svenska kyrkan, nationellt och på stiftsplanet.

Jag tror fortfarande på *en enda, helig, allmänlig och apostolisk kyrka*, detta som vi bekänner i den nicenska bekännelsen. Som präst tänker jag med Guds nåd fortsätta att följa de prästlöften som jag för 30 år sedan avlade i Göteborgs domkyrka. Det är alltså organisationen Svenska kyrkan som har avlägsnat sig från sina skyldigheter gentemot oss, kristna och präster, *inte* jag som å min sida brutit mina prästlöften. I fortsättningen kommer jag därför uteslutande att erkänna Missionsbiskopen i Missionsprovinsen i Sverige som min förman och biskop.

Det är med glädje och tacksamhet som jag i fortsättningen kommer att utöva min fortsatta prästgärning inom Missionsprovinsen. Där lever Svenska kyrkan vidare i sin genuina gestalt. Organisationen Svenska kyrkan har valt en annan och mycket farlig väg och har därför anledning att besinna Jesu ord i Uppenbarelseboken till församlingen i Efesus: *Tänk därför på varifrån du har fallit, och omvänd dig och gör dina första gärningar. Annars, om du inte omvänder dig, skall jag komma över dig och flytta din ljusstake från dess plats.* (Upp 2:5)



Rune Imberg
V. D. M., Teol. dr,
Septemberv. 9, 519 30 Horred

Anteckningar från samtal med Rune Imberg

Datum och plats:

15 oktober 2018, kl. 10.00 – 11.10, Lilla Älven

Närvarande:

Bertil Josefson, ordförande i utredningsgruppen och ledamot domkapitlet

Barbro Hjort, ledamot domkapitlet

Tomas Philipson, ersättare i domkapitlet

Marie Nordqvist, handläggare i ärendet

Therese Kogler Bennsten, handläggare i ärendet

Rune Imberg

Daniel Johansson, kollega till Rune Imberg

Ordföranden presenterar de närvarande och information ges om handläggningen av ärendet och syftet med dagens samtal.

Rune Imberg (nedan Rune) uppger i huvudsak följande. Han står fast vid innehållet i sin skrivelse. Han har funderat mycket på varför han skrev den och syftet med den. Det är inget brev som skrivits i hastigt mod utan han började skissa på det redan för ungefär ett år sedan. Han har skrivit på brevet från och till sedan dess och det var i princip klart i slutet av februari och han övervägde att skicka in det då medan Per Eckerdal fortfarande var biskop. Han gjorde inte det och avråddes samtidigt från att skicka in det precis när biskop Susanne hade tillträtt. Han vill med brevet tillkännage dels att han har svårt för att bejaka en kvinnlig biskop, dels att han har synpunkter på den nya kyrkohandboken. Han anser att Svenska kyrkan länge har visat ett ointresse och en nonchalans för de präster som står fast vid de gamla uppfattningarna. Han har även skickat brev till tidigare biskopar som han knappt har fått svar på. Det är stiftets/biskopens ansvar att se till alla präster, de har till och med ett särskilt ansvar för sina minoriteter. Herden har inte bara ansvar för de får som tycker som allmänheten.

Ordföranden frågar hur Runes synpunkter går ihop med hans avlagda vigningslöften enligt 1942-års handbok. Rune uppger att han inser att det är ett problem. Samvetsklausulen är inte tillämplig på honom, men hans uppfattning var ändå accepterad år 1988 när han vigdes. Han anser inte att han har brutit mot sina vigningslöften, utan det är viktigt för honom att följa löfena. Det är enligt Rune Svenska kyrkans utveckling och att kvinnor har kommit att kunna vigas till biskopar som har lett till att det har blivit ett problem att ha de åsikter som han, och många med honom, har. Han anser att det är en fråga för nationell nivå eller stiftet att säga att de präster som inte bejakar kvinnliga biskopar ska träda åt sidan.



På fråga från ordföranden uppger Rune att han hade ställt upp på samtal om biskop Susanne hade kallat honom. Det är uppenbart att hon är stiftets chef och skulle han bli kallad har han ingen anledning att inte infinna sig.

Barbro Hjort frågar, med anledning av att Rune skriver att biskop Susanne aldrig kan bli andlig ledare och biskop för de präster med den klassiska ämbetssynen, vad han gör för distinktion mellan andlig ledare och biskop. Rune uppger att biskop Susanne är formellt vald till biskop i enlighet med kyrkoordningen, så rent faktiskt är Susanne Rappmann biskop, men han ser kyrkans utnämning av henne som en slags andlig olydnad mot Guds ord.

Barbro Hjort frågar hur Rune anser att han följer det vigningslöfte från 1942-års kyrkohandbok enligt vilket man som präst ska "bevisa edra förmän skyldig lydnad". Rune uppger att han anser att Svenska kyrkan kunde ha agerat mer hedervärdt, i likhet med Anglikanska kyrkan. Kyrkan kunde ha konstaterat att nu har kyrkan gått vidare och gjort en förändring och förändringen innebär problem för vissa präster. Istället för att hoppas att dessa präster skulle "hoppa av" borde kyrkan ha sett till att lösa problemet för dem. Svenska kyrkan borde ha insett att man hade ett pastoralt ansvar även för dem som företräder den gamla ämbetssynen. Om Svenska kyrkan utvecklas och fattar beslut som innebär att präster som står fast vid den "gamla uppfattningen" får problem, vilket står då högst – lydnaden mot tron och bekännelsen eller lydnaden mot kyrkoordningen? Fattar man beslut som skapar problem för en minoritet har man ansvar för sina meningsmotståndare och detta saknas ofta inom Svenska kyrkan. Rune har alltid erkänt att detta är ett problem, men det är inte enbart hans problem.

Tomas Philipson frågar Rune vem som utövar tillsynsansvar över honom om han inte erkänner biskop Susanne fullt ut. Rune uppger att han anser att han primärt står under tillsyn av biskopen i Missionsprovinsen, det vill säga på det andliga planet ser han sin tillsyn inom Missionsprovinsen.

Barbro Hjort frågar Rune varför han inte lämnar Svenska kyrkan eller avsäger sig prästämbetet. Rune svarar att han tycker att det finns flera perspektiv. Å ena sidan aktualiseras löftesbrott gentemot biskopen, vilket han aldrig har förnekat. Å andra sidan, om man talar om löftesbrott, vem kan göra det största löftesbrottet – den anställde eller chefen? Svenska kyrkan har inte tagit sitt ansvar, man kunde till exempel ha gett avgångsvederlag till de präster som inte följt med i Svenska kyrkans utveckling. Rune själv är dock inte intresserad av att bli "utköpt" utan han anser att det vore hedervärdt av Svenska kyrkan att meddela honom att han tyvärr inte kan stanna kvar inom Svenska kyrkan. Men som det är nu råder istället en sorts limbo här.

Ordföranden frågar Rune vad han ser för fördelar med att vara kvar i Svenska kyrkan. Rune svarar att han inte är ute efter några fördelar. Han prästvigdes med stor

DOMKAPITLET

bävan, men han fick andlig vägledning och han kände att Gud kallade honom. Så länge han inte är totalt övertygad om att det är fel att vara kvar som präst i en luthersk kyrka så kommer han att stanna kvar och stå fast vid sina löften. Gud har inte kallat honom att lämna Svenska kyrkan. Svenska kyrkan har inte upphävt hans kallelse eller sagt att han inte kan vara präst. Rune har hållit fast vid sin kallelse, men han erkänner att det finns en konflikt. Det är Svenska kyrkan som får lösa honom från hans kallelse.

Barbro Hjort frågar, med anledning av att Rune i sin skrivelse skriver nedsättande om kollegor, hur det rimmar med att ingå i ett kollegium i försoningens tjänst och att vara lojal. Rune svarar att kyrkokritik är väldigt viktigt i en luthersk kyrka. Man ska vara konstruktiv i sin kritik. Han är kyrkohistoriker och har gett ut en bok om biskopsutnämningar. Han tog inte med skvaller i boken men han känner till att det t.ex. finns präster som bytt uppfattning i frågan om kvinnliga präster för att bli utnämningsbara till högre befattningar.

Ordföranden frågar Rune, med anledning av att han uppgett att han inte godkänner den nya kyrkohandboken, vilken handbok han skulle använda om han ledde en gudstjänst. Rune svarar att han skulle använda handboken från år 1986. Han uppger dock att han kan närvara på gudstjänster där den nya handboken används.

Ordföranden frågar Rune om det inte är ett löftesbrott att inte använda den nya kyrkohandboken som är godkänd och antagen av Svenska kyrkan. Rune uppger att man visserligen kan säga att det är ett löftesbrott att inte använda den nya kyrkohandboken, men samtidigt anser han att handboken måste kunna kritiseras. Den nya kyrkohandboken är en mycket dålig produkt med dålig teologi i många av texterna, t.ex. avseende nattvardstexterna. Genom åren har det varit mycket kritik mot kyrkohandböcker och psalmböcker, så det är inget ovanligt.

Ordföranden frågar om Rune anser att han är lojal mot Svenska kyrkan trots sin kritik mot kyrkohandboken. Rune svarar att han anser att han är lojal och att han endast framför luthersk kyrkokritik.

Barbro Hjort frågar Rune vad han menar när han skriver att han nu tvingas bryta med organisationen Svenska kyrkan, nationellt och på stiftsplanet. Rune uppger att han har för avsikt att följa de löften han avgett, men att han följer de direktiv han får från Missionsprovinsen.

Barbro Hjort frågar om Rune anser sig stå under domkapitlet i Göteborgs stift och under biskop Susanne. Rune svarar att han inte anser sig göra det vad avser hans andliga tjänsteutövning för där känner han sig mer hemmastadd inom Missionsprovinsen än inom Svenska kyrkan.



DOMKAPITLET

Tomas Philipson frågar Rune vad han anser förutsätts av en präst inom Svenska kyrkan. Rune svarar att han aldrig skulle kunna prästvigas nu, men att han står fast vid de vigningslöften som han avlagt. Han anser att det vore rimligt om Svenska kyrkan resonerade kring om han har rätt. Är hans grundläggande analys av att Svenska kyrkan är på fel väg rätt eller fel? Guds vilja är det som är störst. En konsekvens kunde bli att Svenska kyrkan centralt insåg att något katastrofalt håller på att hända och inledde samtal med minoriteten. Om det är ogörligt att behålla medarbetare ska man ha schyssta avslut. Nu fegar kyrkan centralt och på stiftsnivå, man närmast väntar på att prästerna som inte bejakar kvinnliga präster ska dö ut. Svenska kyrkan måste börja ta både sitt arbetsgivaransvar och sitt andliga ansvar här.

Paus tas i samtalet kl. 10.45 – 11.00, varvid ordföranden, Barbro Hjort, Tomas Philipson, Therese Kogler Bennsten och Marie Nordqvist lämnar rummet.

Ordföranden informerar om den fortsatta handläggningen i ärendet och att Rune kommer att ha möjlighet att bemöta utredningen innan domkapitlet fattar beslut. Rune informeras även om att han med stödperson, jurist eller facklig företrädare har möjlighet att muntligt lägga fram sin sak för domkapitlet när domkapitlet sammanträder.

Ordföranden förklarar samtalet avslutat kl. 11.10.

Bertil Josefson
Ordförande

Marie Nordqvist / Therese Kogler Bennsten
Sekreterare

Kompletterande perspektiv gällande samtal med Göteborg DK 181015

I princip sammanfattar stiftsjuristens referat huvudpunkterna i vårt samtal. Jag vill bara på detta sätt ge vissa kompletterande perspektiv.

1. Inledningsvis gör referatet att jag framstår som ganska velig vad gäller brevets avfattande. Vad jag ville få fram var ett viktigt faktum: När man skriver ett brev av denna karaktär, har man anledning att rannsaka sig själv och fråga: *Av vilka skäl har jag skrivit det?* Efter att noggrant ha tänkt igenom hela innehållet, och själva skrivandeprocessen tog alltså flera månader, kände jag mig andligen tvingad att till sist skicka iväg det, trots att jag insåg att brevet kan få drastiska konsekvenser för min relation till Svenska kyrkan. Om jag minns rätt anspelade jag längre fram i samtalet på 2 Kor 5; i vilket fall som helst sammanfattar en av Paulus formuleringar där, *Kristi kärlek driver oss*, varför jag såg mig nödsakad att skicka iväg detta brev.

2. Jag erkände i samtalet, i långa stycken, "löftesbrott" gentemot mina prästlöften (1942 års prästvigningsritual). Problemet är bara att Svenska kyrkan både nationellt och på stiftsplanet helt har negligerat problemen med sina minoriteter. Den första kvinnliga biskopen, Christina Odenberg, utnämndes 1997 när jag varit präst i 9 ½ år. Varken nationellt eller på stiftsplanet fanns något intresse av att ta hand om den *prästerliga minoritet* som drabbades av detta beslut – varken genom en "engelsk lösning" eller någon annan lösning över huvud taget. Man inväntade att vi inom denna minoritet skulle ge upp, försvinna, konvertera eller dö ut, vilket ingalunda är en pastoral attityd vare sig från biskop eller domkapitel.

3. Svenska kyrkan har inte heller, vare sig nationellt eller på stiftsplanet, brytt sig om alla *lekmän* som drabbats av denna utveckling. Återigen – ett minoritetsproblem som man negligerat. Från Svenska kyrkans officiella sida borde man i stället tacka oss som tar hand om dessa "får" som rikskyrkan inte vill ta ansvar för. Vi borde alltså få uppskattning, inte klander, för vårt pastorala agerande gentemot denna minoritet.

4. Jag lyfte i samtalet även fram lydadsaspekten – *lydnad* mot Guds Ord och hans vilja, ett begrepp som Svenska kyrkan sällan betonar idag. Två bibelställen som betytt mycket för min förståelse av begreppet lydnad är 2 Mos 17:6 resp. 4 Mos 20:8-11. Första gången skulle Mose slå på klippan, andra gången tala till den. Men Mose valde att även andra gången slå på klippan, och för denna olydnad bestraffade Gud honom genom att inte låta honom komma in i det utlovade landet. För min del är alltså *lydnad* mot Guds Ord och vilja något inte bara fundamentalt – det är helt avgörande för mitt agerande.

5. Det innebär för mig – vilket också borde vara självklart för en evangelisk-luthersk kyrka – att argumentet att ett beslut är "demokratiskt fattat" är av sekundärt intresse. Det primära frågan är och måste alltid vara: är detta något Gud *vill*, *har påbjudit* eller *förbjudit* (Rom 12:1-2). Först när detta klarlagts, kan någon vara bunden vid att följa ett "demokratiskt fattat beslut".

Horred den 7 november 2018

Rune Imberg

Sammanställning av vad domkapitlet kommer att pröva

Rune Imberg är präst och lektor vid Församlingsfakulteten i Göteborg. Rune Imberg prästvigdes 1988 för Göteborgs stift.

Rune Imberg har i en skrivelse, daterad den 11 april 2018 och ställd till domkapitlet i Göteborgs stift, samt vid utredningssamtal uttryckt i huvudsak följande. Han har svårt för att godta att en kvinna är biskop. Susanne Rappmann är visserligen formellt vald till biskop i enlighet med kyrkoordningen, men hon kan aldrig bli andlig ledare och biskop för honom eftersom han har den klassiska ämbetssynen. Han ser kyrkans utnämning av henne som en slags andlig olydnad mot Guds ord. Han anser sig tvingad att bryta med organisationen Svenska kyrkan, både nationellt och på stiftsplanet. Han anser att han primärt, på det andliga planet och beträffande sin andliga tjänsteutövning, står under tillsyn av Missionsprovinsen, och inte under domkapitlet och biskopen i Göteborgs stift. Han erkänner Missionsprovinsbiskopen som sin förman och biskop.

Genom vad Rune Imberg gett uttryck för har han brutit de löften som han har givit vid sin vigning.

Svar till Göteborgs Domkapitel

Herre, är det inte trohet dina ögon söker? Jer. 5:3 (SFB 2015)

Jag har tagit emot skrivelsen från Göteborgs Domkapitels utredning (*samtal* med mig 15 okt. 2018, *utlåtande* 13 nov. 2018) gällande mitt brev till Domkapitlet av den 11 april 2018.

Enligt utredningsgruppens utlåtande har jag brutit de löften som jag avgav vid min prästvigning den 17 januari 1988.

Rent principiellt kan jag förstå denna bedömning. Samtidigt blir jag besvrad av och besviken på utlåtandet. Det gäller både den kyliga tonen och argumentationen i sig. Skrivelsen lider nämligen av tre grundläggande problem.

1. Jag kan hålla med om att mitt brev till Domkapitlet förefaller att komma i konflikt med de prästlöften jag en gång avlagt. Problemet är dock *inte* att jag svikit mina prästlöften eller i allmänhet handlat klandervärt, vilket man skulle kunna tro av skrivelsen. Problemet är i stället att jag i själva verket ”stått kvar på min post”, alltså *hållit fast vid den tolkning av ämbetsfrågan som både jag och min prästvigningsbiskop, biskop Bertil E. Gärtner, hade vid vigningstillfället*. Enligt Svenska kyrkans eget då gällande regelverk var denna uppfattning både legitim och ”hedervärd”. Svenska kyrkan har alltså med tiden ändrat betingelserna för oss präster, tillhöriga en kyrklig minoritet, som hållit fast vid vår *och* Svenska kyrkans ursprungliga uppfattning. Detta faktum antyds ej på något sätt i Domkapitlets skrivelse av den 13 nov.

2. I samtalet den 15 okt. tog jag även upp det faktum att en stor del av kyrkfolket i praktiken *lämnats utan andlig vård och tillsyn* från Domkapitel och Biskop, nämligen den stora grupp lekmän som inte bejaktar ämbetsreformen. Vi är ett antal präster som på olika sätt betjänar dessa kristna. Egentligen borde Domkapitlet känna tacksamhet för att det fortfarande finns ett antal ”herdar” (präster) som tar hand om dessa ”får” som känner sig allt mindre hemma i en allt mer modernistisk och liberal kyrka. Inte heller detta perspektiv nämns i skrivelsen. Uppenbarligen är man från Domkapitlets sida inte särskilt angelägen om att vårda sig om denna andliga minoritet. I stället har man vid olika tillfällen försökt beröva präster av vår sort rätten att utöva prästämbetet inom Svenska kyrkan (genom ett antal försök till ”avkragnings”) eller åtminstone varnat oss präster för att engagera oss i Missionsprovinsen. Arbetsgruppens pastorala ointresse för en av kyrkans och stiftets minoriteter gör mig besviken.

3. Till sist: Skrivelsen tiger helt om den andra stora fråga som också tas upp i mitt april-brev, nämligen min (och andras) kritik mot den nya kyrkohandboken. Hur ska denna tystnad uppfattas? Innebär detta att min vägran att använda *Kyrkohandbok 2018* enligt Domkapitlets mening inte alls är klandervärd? Om det är så, uppskattar jag denna bedömning. Eller försöker Domkapitlets arbetsgrupp bara förtiga saken?

* * * * *

När min hustru Katrina avlade sin sjuksköterskeexamen på Sahlgrenska sjukhuset i december 1978, fick hon och hela avgångsklassen den sedvanliga sjuksköterskebroschen, som då

Rune Imberg, VDM

fortfarande var försedd med ovan citerade devis från profeten Jeremia (jfr <http://www.appelblad.com/Ulla/p5872b270.html>; läst 181117).

Det är med sorg och beklagande som jag konstaterar, att Domkapitlet finner mitt brev så klandervärt att man anser att jag ”brutit de löften” vilka jag avlade vid min prästvigning. Rent *kyrkorättsligt* kan DK argumentera för att man har Kyrkoordningen på sin sida, men *pastoralt* och *etiskt* väljer man en desto mer tvivelaktig linje.

För min del anser jag, med stöd av profeten Jeremias ord för ca 2600 år sedan, att jag i själva verket strävat efter att leva enligt det uppdrag som Herren gett åt alla sina tjänare, präster och lekmän, i alla tider:

Är det icke trohet, Herre, Dina ögon söka? (den ingraverade texten på Sahlgrenskas sjuksköterskebrosch 1978)

Horred den 19 nov. 2018,

Rune Imberg

Rune Imberg, 17 januari 2019

Inkom till
Göteborgs stift

34

Den 2019 -01- 17

Till Biskop och Domkapitel i Göteborgs stift

D.nr S 2018-0547

I dag är det exakt 31 år sedan jag prästvigdes av Biskop Bertil Gärtner i Göteborgs domkyrka. Åtskilliga av dem som medverkade vid prästvigningen den 17 januari 1988 är döda, däribland biskop Gärtner, domprost em. Per-Olof Sjögren och min far, Josef Imberg. De assistenter som lever är pensionärer sedan länge, däribland min svärfar Ingvar Hermansson.

Det är med vemod som jag idag möter Biskop och Domkapitel. Enligt Domkapitlets utlåtande – "[g]enom vad Rune Imberg gett uttryck för han brutit de löften han har givit vid sin vigning" – framstår utgången av detta tillsynsärende som ganska given. Det finns dock anledning att aldrig ta lätt på denna typ av ärenden. Det insåg redan farisén Gamaliel när han varnade Stora rådet för att döma apostlarna: *Det skulle kunna visa sig att ni kämpar mot Gud.* (Apg 5:39).

Hur jag ser i dessa frågor som nu är aktuella – frågan om kvinnliga präster och biskopar resp. synen på den nya handboken – vet ni redan, så där har jag inget att tillägga. Jag vill bara inför Domkapitlet in pleno förtydliga hur det kommer sig att jag har agerat som jag har gjort.

1. Jag har alltid levt som bekännande kristen, men min prästkallelse växte tydligt fram när jag var i 30-årsåldern. Då hade jag bedrivit studier i Lund sedan länge och var doktorand i kyrkohistoria. Två böcker som kom att spela en stor roll inför min prästvigning har en tydlig Göteborgskoppling, Gustav Jensens *Inför den heliga tjänsten*, med förord av ärkebiskop Erling Eidem, och biskop Blocks bok *Prästen och själavården*. Jensens bibelmeditationer fyllde en viktig funktion vid mina förberedelser inför själva prästvigningen, inte minst hans utläggningar kring 2 Kor. 5 om *försoningens ämbete* (Jensen, s. 20-24). I dag vill jag citera ett annat bibelställe som Jensen lyfter fram, vilket gäller prästens trohet i sin tjänst. 1 Kor 4:1-4:

Som Kristi tjänare och som förvaltare av Guds hemligheter skall man alltså betrakta oss. Av en förvaltare krävs att han visar sig pålitlig. Mig gör det ingenting att ni eller någon mänsklig domstol dömer mig. Ja, jag vill inte ens döma mig själv. Visserligen har jag inget på mitt samvete, men det betyder inte att jag är frikänd. Det är Herren som dömer mig. (Jensen, s. 17)

2. Ett annat bibelställe som varit viktigt för min prästgärning under dessa 31 år återfinns i Apg. 20. Det handlar om ett ord som Jensen använder i två olika sammanhang i sin bok:

Ge akt på er själva och på hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över, till att vara herdor i Guds församling som han har köpt med sitt eget blod. (Jensen s. 14, 123 / Apg. 20:28)

Under min tid som missionär i Kenya råkade jag ut för en skakande upplevelse som förändrade min bild av Bibelns framställning av herdetjänsten och som för alltid präglade min förståelse av bl a Psalt. 23, Joh. 10 och 1 Petr 5. Det handlar om en tjänsteresa i jan. – febr. 1992 då jag och familjen reste upp till Marsabit i norra Kenya, nära till den etiopiska gränsen. Det var en resa på 50-60 mil som tog två dagar. Resan gick genom ett oerhört torrt land, däribland Chalbiöknen. Till en början var jag mest fokuserad på att observera människor längs vägen; denna del av Kenya har i årtionden haft problem med beväpnade banditgång, *shifita*, som plundrar och även mördar personer längs med vägen. Så småningom började jag notera en sak, som pockade på min uppmärksamhet. Det låg en mängd djurkadaver längs med vägen – får och getter, kor, efter ett tag till och med kameler. Det låg ett eller flera kadaver per kilometer. Men var fanns de hjordar som de tillhörde? Hade djuren sprungit iväg, förrirrat sig?

Så småningom upptäckte jag den fasansfulla sanningen: djuren hade inte förirrat sig från hjorden, *de hade blivit övergivna av herden!* Ofta kunde man se herden och större delen av hjorden i ett dammoln en bit längre fram. För att rädda resten av hjorden övergav herden de djur som blivit en belastning för gruppen, de som var sjuka eller halta. De försökte hänga med trots allt, men efter en stund lyckades de inte längre. Avståndet tänjdes ut, det blev allt större och slutet var oundvikligt – djuren skulle dö av törst eller falla offer för lejon eller hyenor.

Dessa upplevelser har för mig aktualiserat det förmaningstal som Paulus höll till församlingsledarna i Efesus: *Ge akt på er själva och på hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över, (fetning av R.I.)*. Jag, och många andra med mig, känner det som att Svenska kyrkan har gjort som herdarna i Kenya: *Man har inte sett som sin kallelse att ta hand om hela hjorden*. Vi, präster och lekmän, som utgör en minoritet i teologiska och kyrkopolitiska sammanhang tillåts leva kvar på nåder men tillmäts inget större intresse eller värde och får sällan stöd vid konflikter. Vi förutsätts vara en utdöende skara och behandlas som en sådan.

3. Som präst och kyrkohistoriker vill jag avslutningsvis säga: *Vi ska alla avlägga räkenskap.*

Den enklare räkenskapen gäller inför *kyrkohistorien*. I framtiden kommer den kyrkohistoriska forskningen att granska vårt handlande och vår teologi men även våra motiv. Detta började redan vid kyrkomötet 1958, då biskop Anders Nygren reserverade sig mot beslutet om kvinnliga präster och hävdade att Svenska kyrkan i och med detta beslut växlat ”in på ett för henne hittills främmande spår i riktning mot gnosticisms och ’svärmarnas’ åskådning” (*Kyrkomötesprotokoll nr 4, 1958*, s. 154). När Svenska kyrkans bibelkommission 1970 skulle utvärdera reformen blev domen kraftfull: ”Kyrkan kan inte dra sig undan sin del av skulden [till de spänningar som uppstått]. - - - Därmed blev oppositionen bitter och positionerna låsta. Så bör det inte gå till när en ordning ändras, som har hävd ända från urkristendomen och stöds av auktoritativa ord i NT.” (*Bibelsyn och bibelbruk*, 1970, s. 130) Senare har prästen Ulla Carin Holm i sin doktorsavhandling om kvinnliga präster belyst olika teologiska aspekter på splittringen: ”Det är inte bara frågan om kvinnliga präster som skiljer lägren åt [fundamentalister / bibeltrogna resp. liberaler / folkkyrkoanhängare]. Snarare är det ett helt symboliskt system med liturgi, bibelsyn, människosyn och organisation som skiljer dem åt. Kanske är det en förklaring till att kvinnoprästdebatten utmynnats i så hårda låsningar.” (Holm, *Hennes verk skall prisa henne*, s. 130)

Den verkligt smärtsamma domen återstår. Vi kommer alla att ställas inför den vid tidens slut. Det handlar om *den stora räkenskapsdagen*. Den formulering som sedermera strukits ur prästvigningensritualet användes fortfarande vid min prästvigning och lyder: ”Allt detta lovar jag [- - -] inför den allvetande Guden och med den stora räkenskapsdagen för ögonen...” (*HB 1942*, Verbum 1973, s. 356.)

Jag kan förstå om Domkapitlet menar att jag i praktiken brutit mot de prästlöften som jag för i dag 31 år sedan avlade i Göteborgs Domkyrka, även om jag hävdar att detta skett eftersom Svenska kyrkan sedan dess drastiskt förändrat mina och andras arbetsbetingelser. För min del menar jag dock att Petrus bekännelse inför Stora rådet väger oändligt mycket tyngre:

Man måste lyda Gud mer än människor (Apg. 5:29.)

Rune Imberg

Teol. dr, lektor i kyrkohistoria, V.D.M.

GENOM DETTA ÖPPNA BREV

göres vederligt, att på kandidatens Berigt RONE i mborg
efters behörigen avlagda kandidatprov blivit denna dag i Svenska Kyrkans ord-
ning enligt pontotill sedvänja med bön och handpillsättning till det heliga präst-
ämnet inlygd.

Han förklarar fördomskull från denna dag beöring att utöva alla de plikter,
söm enligt Guds Ord och Kyrkans ordning åtfölja detta ämbete. Han är betrodde
med församlingens ord såsom ett ständigt i Kristi vägnar, utalad att förkunna
det evangelium, som är en Guds kraft till frälsning. Han ligger att förkunna
heliga sakramenten enligt sin Herrens insatelse. Han skall bön och bända under
samvetagrannt aktgivarde på Guds lag och lifsen. Han skall vara en herte för den
hjord, till den helige Ande rätt honom till försändare. Han är församlingens
llrare, som skall tillrätavisa och förmana med allt tålmod och med underväs-
ning i alla nyckeln, och tillika dess vägvärd, som skall vara ett försök i på
och i vandel, i kärlek, i tro och i xonhet. Han är också kallad att dela sin herrens
smälek och upplysa sitt mått av Kristusbedrövelser. Han skall lyda Gud mer än
människor och icke frukta för dem, som vill kunna dräpa kroppen, men sedan
löbe hava makt att göra någgr mer.

Såsom Koral hjälpare och förvaltare av Guds hemligheter ligger han också i lifsen
om bländad av den Herrens, som förbarmar sig över sina tjänare och lovat vara med
dem alla dagar i till tidens ände.

Detta hans inträde i det heliga prästämnet verkar till yttermera desto med
mitt namns underkänt och Domkapitelns värdre sigill bekräftat.

Göteborgs Domkyrkan den 17 Januari 1911.

Bertil E. Götter
Bertil E. Götter

